

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.VII.20.168/2021/13. szám

A tanács tagjai: Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit a tanács elnöke

Cogoiné dr. Boros Ágnes előadó bíró

Dr. Árok Krisztián bíró

A felperes: felperes neve

(felperes címe)

Az alperesek: I. rendű alperes neve

(I. rendű alperes címe)

II. rendű alperes neve

(II. rendű alperes címe)

Az alperesek képviselője:

Dr. Szőke Mihály Ügyvédi Iroda

(ügyvédi iroda címe,

ügyintéző: dr. Szőke Mihály ügyvéd)

A per tárgya: Birtokháborítás megszüntetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó felek: I.-II. rendű alperesek

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 43.Pf.633.007/2020/2.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Pesti Központi Kerületi Bíróság 8.P.50.943/2020/2.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott részét hatályában fenntartja.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15.000 (Tizenötezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperesek mint eladók 2016. január 25-én ingatlan adásvételi szerződést kötöttek a felperessel mint vevővel a ... 1. hrsz. alatti, természetben a ... cím szám alatt található „kivett lakóház, udvar” megnevezésű, 697 m² területű ingatlanra (a továbbiakban: ingatlan).

[2] A 94.000.000 forintban meghatározott vételárát a felperes 2016. december 9-ig a szerződésben meghatározott részletekben volt köteles megfizetni, a vételár teljes kiegyenlítéséig pedig az alperesek fenntartották a tulajdonjogukat.

[3] A szerződés 4. pontja szerint az alperesek – akik az ingatlanban akvarisztikai termékek, díszállatok kereskedelmével foglalkoztak – 2016. március 31-ig voltak kötelesek az ingatlan birtokát a felperesre átruházni akként, hogy annak kulcsait átadják és az ingatlant az ingóságaiktól kiürített állapotban a felperes rendelkezésére bocsátják. Az alperesek a szerződésben meghatározott időben átadták az ingatlan kulcsait R.J.K.-nak a felperes vejének (a továbbiakban: a felperes veje), azonban továbbra is az ingatlanban tárolták egyes ingóságaikat (akváriumokat halakkal), és rendszeresen eljárak oda az állatok gondozása céljából.

[4] 2016. június 6-án a felperes leánya és a felperes veje előzetes letartóztatásba kerültek. A felperes 2016. július 11-én az ingatlanban megbeszélést folytatott az alperesekkel, akik a találkozót követően az ingatlan zárjait lecserélték, és azóta is a birtokukban tartják az ingatlant. A felperes nem kért birtokvédelmet.

[5] Az alperesek 2016. július 26-án „felmondták” az adásvételi szerződést, mert a felperes nem fizetett meg az addig teljesített 69.000.000 forinton túl további vételárrészletet. 2019. május 30-án pedig – a per folyamatban léte alatt – a 2019. június 4-én hatályosult nyilatkozatukkal elálltak a szerződés 3/c. pontjára hivatkozva az adásvételi szerződéstől.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

[6] A felperes a 2018. december 19-én előterjesztett keresetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:1. §, 5:4. §, 5:5. § és 5:7. §-aira hivatkozva kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket – az eredeti birtokállapot helyreállításaként – az ingatlan birtokába bocsátására, és tiltsa el őket a további birtoksértő magatartástól. Állította, hogy az alperesek tilos önhatalommal fosztották meg őt az ingatlan birtokától.

[7] Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Vitatták, hogy tilos önhatalommal fosztották volna meg a felperest az ingatlan birtokától, és arra hivatkoztak, hogy 2016. június 11-én abban állapodtak meg vele, hogy visszaveszik tőle az ingatlan birtokát. Azzal is érveltek, hogy a felperes szerződést szegett, mert a vételárat nem fizette meg, ezért – érdekmúlásukra tekintettel – elálltak a szerződéstől.

Az első- és másodfokú ítélet

[8] Az elsőfokú bíróság elutasította a keresetet.

[9] Az ítélete indokolásában azt állapította meg, hogy 2016. március 31-e és 2016. június 11-e között a peres felek az ingatlan közös birtokosai voltak: a felperes számára az biztosította a birtoklás lehetőségét, hogy a kulcsokat átadták a vejének, akivel az alperesek megállapodtak abban, hogy a továbbiakban is birtokolják az ingatlant. 2016. június 11-én – a felek megállapodása alapján – az ingatlan újra az alperesek kizárólagos birtokába került, ezért nem követhettek el birtokháborítást. Ez utóbbi megállapodás létrejöttét és tartalmát az elsőfokú bíróság az egymásnak ellentmondó tényállításokat tevő felek szavahihetőségének/illetve ennek hiánya mérlegelésével és az egyéb közvetett bizonyítékok alapján állapította meg. Figyelemmel volt arra, hogy a felperest – még a személyes meghallgatása során is észlelhetően – nagy megrázkódtatásként érte a családtagjai előzetes letartóztatása, és ezt, valamint azt is elmondta az alpereseknek, hogy a bankszámlái zárolása miatt nem tudja megfizetni a további vételárrészeket, ezért visszaadja nekik az ingatlan birtokát. A felperes 2016. június 11-e után nem kereste az alpereseket, a vele kapcsolatot tartó – a perben tanúként meghallgatott – személyeknek nem sérelmezte azt, hogy megfosztották az ingatlan birtokától, a perindítást megelőzően birtokvédelmet nem kért. Ezek a körülmények pedig az elsőfokú bíróság megállapítása szerint megkérdőjelezték a felperesnek a birtokfosztás állításával kapcsolatban a szavahihetőségét.

[10] Az alperesek által előadottakat – amely szerint a felperes közölte velük, hogy nem tudja a további vételárrészeket megfizetni – igazolták a tények is: a felperes nem fizetett több vételárrészetet, holott 22.000.000 forint ellenében értékesített időközben egy ingatlant.

[11] Az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy az alpereseket nem illette meg a szerződés felmondásának a joga, ezért a 2016. július 26-i felmondásuk nem szüntette meg a szerződést. Az elállási jog azonban megillette őket, a joghatályos elállás azonban csak azzal a feltétellel szünteti meg a szerződést, ha a felek elszámolnak egymással.

[12] A felperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és kötelezte az alpereseket a perbeli ingatlan eredeti birtokállapotának helyreállításaként arra, hogy az ingatlant harminc napon belül, az ingóságaiktól kiürítve és harmadik személyek használatától mentesen az összes kulcs átadásával bocsássák a felperes birtokába. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[13] Az ítélet indokolása szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítette, és ezért a tényállást módosította. Megállapította, hogy a szerződés 4. pontja a felperesnek kötelmi alapú jogosultságot teremtett az ingatlan birtoklására, és a felperes az ingatlan birtokosává vált. Az alperesek tulajdonjogának a fenntartása mellett történt az adásvétel, az ingatlan-nyilvántartás adatai szerint máig az alperesek a tulajdonosok, a Ptk. 5:21. §-a szerint pedig a tulajdonjogból eredően dologi jogi alapú jogosultságuk van az ingatlan birtoklására. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes birtokjoga az erősebb (Ptk. 5:7. § (2) bekezdés), ezért közös felperesi és alperesi birtokról nem lehet beszélni, 2016. március 31-től az ingatlan kizárólagos birtokosa a felperes volt.

[14] A felek egyező előadása alapján tényként állapította meg az ingatlanon az alperesi zárcsere megtörténtét, amelynek eredményeként a felperest elzárták a birtokjoga gyakorlásától, a zárcserét követően ugyanis az alperesek birtokolták kizárólagosan az ingatlant. Azt, hogy az ingatlan birtokát miképpen szerezték meg, az alpereseknek kellett bizonyítaniuk a Ptk. 5:7. § (2) bekezdése második fordulata alapján, amely szerint a békés birtoklásában megzavart fél jogosultságát vélelmezni kell.

[15] A birtok alperesekre történt visszaruházásáról szóló megállapodás tényét a felek személyes előadásai – amelyek a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem bizonyítási eszközök – nem bizonyíthatták, és nem lehetett bizonyítékként elfogadni a perben meghallgatott tanúk vallomását sem, mivel nem voltak jelen az állítólagos megállapodás megkötésénél. A másodfokú bíróság megállapítása szerint abból a tényből, hogy a felperes nem kért birtokvédelmet, és az alperesekhez sem fordult ebből a célból, nem lehetett a birtok visszaruházására vonatkozó megállapodásra következtetni.

[16] A másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság a felek tényállításait és az egyéb peradatokat okszerűtlenül értékelte, mivel az alperesek a perben nem bizonyították azt, hogy megállapodtak a felperessel az ingatlan birtokának visszaruházására. A zárcserével tilos önhatalommal fosztották meg a felperest az ingatlan birtokától, ezért a Ptk. 5:7. § (1) bekezdésén alapuló, az eredeti birtokállapot helyreállítására irányuló kereset alapos.

[17] Mivel az alperesek birtokháborítását a másodfokú bíróság nem tekintette ismétlődő jellegűnek, ezért álláspontja szerint az eredeti birtokállapot helyreállítása nem indokolta a további birtoksértő magatartástól történő eltiltásnak mint jogkövetkezménynek az alkalmazását, így a keresetet e tekintetben elutasító elsőfokú ítéletet ebben a részében helybenhagyta.

A felülvizsgálati kérelem

[18] A jogerős ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, és elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének „hatályában fenntartását”, másodlagosan a részbeni megváltoztatását és az ingatlan 2016. június 11-én fennállt eredeti birtokállapotának megfelelő birtokállapot (közös birtok) helyreállítására kötelezésüket kérték. Kérték továbbá mellőzni az ingatlan ingóságaiktól való kiürítésére és harmadik személyek használatától mentes állapotának megvalósítására kötelezésüket is.

[19] Megsértett jogszabályként a Ptk. 5:5. § (1), (4), (5) bekezdéseit, az 5:7. § (2) bekezdését és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 263. § (1) és 279. § (1) bekezdését jelölték meg.

[20] Előadták, hogy a 2016. március 31-én történt birtokátruházás során a felperes nevében a veje járt el, aki jelen volt az adásvételi szerződés aláírásakor, az addig esedékes vételárreszleteket is ő adta át nekik, ezért a birtokátruházásnál a képviselőjükben jelen lévő I. r. alperes alappal gondolta azt, hogy jogosult a felperes teljes jogú képviselőjére. A birtokátruházás nem a szerződés rendelkezéseinek megfelelően történt, mert az eladók ingóságainak egy része az ingatlanban maradt, amelynek kulcsai közül két garnitúrát megtartottak. 2016 áprilisában pedig a felperes vejének irányítása mellett átalakítási munkálatok kezdődtek az ingatlan emeleti és a földszinti bejáratí részén.

[21] A perben a felperes egymásnak ellentmondó nyilatkozatokat tett arra vonatkozóan, hogy mikor járt az ingatlanban, és milyen információkat szerzett annak állapotáról. A peradatok alapján azonban megállapítható, hogy az ingatlan birtoka átruházásánál a felperest a helyette és nevében eljáró veje képviselte, akit a felperes a fellebbezésében a teljesítési segédjeként jelölt meg azt állítva, hogy egyéb jogosultságokkal (kötelezettségekkel) nem rendelkezett, az álképviselőként folytatott eljárását, nyilatkozatait ő soha nem hagyta jóvá.

[22] Az alperesek szerint azt is lehet állapítani, hogy a felperes őket sem tájékoztatta soha arról, hogy a vejének bármely, a helyette és nevében tett nyilatkozatát nem tekinti magára nézve kötelezőnek, az ellen kifogást emel vagy tiltakozik, a vejét sem kifejezetten, sem tartalmilag ekként értelmezhető nyilatkozattal soha nem nevezte álképviselőnek. A perbeli adatok alapján megállapítható, hogy a felperes képviselőjében a veje teljes jogkörben jogosult volt eljárni, ezért annak nincs jelentősége, hogy a képviselő miről és mikor tájékoztatta az általa képviselt felperest. A tájékoztatás mikéntjéből eredő esetleges igényeit a felperes közvetlenül a képviselőjével szemben érvényesítheti.

[23] Hangsúlyozták az alperesek, hogy az adásvételi szerződésben a felek nem zárták ki a szerződés egyes rendelkezéseinek a szóban történő módosítását, ezért nem volt akadálya annak, hogy az I. rendű alperes és a felperes képviselőjében eljáró veje szóbeli megállapodással módosítsák a szerződés birtokátruházásra vonatkozó rendelkezését.

[24] Álláspontjuk szerint a perben bizonyították, hogy 2016. március 31-től a felek közös birtokában volt az ingatlan 2016. június 11-ig, és erről a felperes maga is tudomást szerzett a személyes eljárása során 2016 áprilisában. A felperes a saját előadása szerint nem szabott határidőt az I. rendű alperesnek a közös birtoklás megszüntetésére. Az elsőfokú bíróság ezért megalapozottan, helytállóan állapította meg azt, hogy 2016. március 31-től a felek az ingatlan közös birtokosai voltak. Azt a kérdést, hogy 2016. június 11-én jogszerűen vagy tilos önhatalommal szüntették meg az ingatlan közös birtokát, a felek által tanúsított magatartások értékelésével lehet megválaszolni. A felperes passzivitása azt támasztja alá, hogy a 2016.

június 11-i szóbeli nyilatkozatával az ingatlan birtokát visszaadta nekik. Nem jelezte számukra, hogy a szerződést a családjával történtek ellenére teljesíteni kívánja, ezért nem vehető figyelembe az, a velük soha nem közölt nyilatkozata, amely szerint azért nem fizette meg a hátralékos vételárat azt követően sem, hogy 2017-ben eladta az ingatlanát 22.000.000 forintért, mert ők még mindig a birtokukban tartották az ingatlant. Hivatkozásuk szerint az eljáró bíróságoknak értékelniük kellett volna azt a tényt is, hogy 2016. március 31-ét követően a közös birtoklás időtartama alatt is ők viselték az ingatlan terheit, a közüzemi költségeket.

[25] Véleményük szerint a másodfokú bíróság tévesen, a Ptk. 5:7. § (2) bekezdésében írtakkal ellentétesen jutott arra a jogi következtetésre, hogy 2016. március 31-ét követően, a felperes az ingatlan kizárólagos birtokosa volt. A felperes mindvégig azt állította, hogy a lánya és a veje előzetes letartóztatását követően nem az ingatlan jogi sorsának rendezése volt a fontos a számára. A felperes lánya azonban 30 napig volt csak előzetes letartóztatásban, azután 2016. októberéig házi őrizetben volt, a felperes veje pedig 2017. márciusáig volt előzetes letartóztatásban. Ezt az időszakot követően pedig a felperes már nem hivatkozhat alappal arra, hogy nem volt lehetősége az ingatlanról gondoskodni.

[26] Álláspontjuk szerint a másodfokú bíróság a Pp. 263. § (1) bekezdését, 267. §-át és 279. §-át megsértette, amikor nem értékelte a birtok rájuk történt visszaruházása vonatkozásában a felek előadásait, a megállapodás létrejötténél jelen nem volt tanúk vallomásait és a felperes által tanúsított magatartásokat, pedig, ha a fél előadását egyéb bizonyíték is alátámasztja, akkor a bíróság a fél előadását szabadon felhasználhatja a releváns tényállás megállapításához. Az elsőfokú bíróságnak emiatt mérlegelnie kellett a tényállás megállapítása során az ő előadásait és egybevetnie a felperes előadásával. Az ő előadásai konzekvensebbek, logikusabbak, hihetőbbek, így azokat az elsőfokú bíróság helytállóan vette figyelembe. A másodfokú bíróság részéről figyelmen kívül hagyott tanúvallomások a birtok visszaadásának előzményeiről és az azt követő eseményekről tudtak beszámolni, amelyek mérlegelését nem lehetett volna mellőzni. A másodfokú bíróság az eset tényeit, a bizonyítékokat, a felek és a tanúk előadásai kirívóan okszerűtlenül, a logikai szabályokkal ellentétes módon mérlegelte, és ítéletét erre alapítva hozta meg (BH 2010.350.).

[27] A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

[28] Arra hivatkozott, hogy az alperesek elsődleges felülvizsgálati kérelme nem teljesíthető, mivel a Pp. 424. §-a tételesen felsorolja a felülvizsgálati eljárásban hozható határozatokat, amelyek között nem szerepel az elsőfokú határozat „hatályában való fenntartása”.

[29] Szerinte a jogerős határozat részben történő megváltoztatására irányuló másodlagos felülvizsgálati kérelem sem indítványozható, az alperesek legfeljebb a Pp. 421. § (3) bekezdésének megfelelően a jogerős határozatnak az egészben vagy részben történő hatályon kívül helyezését kérték volna.

[30] Tartalmilag is ellentmondónak találta az alperesek másodlagos felülvizsgálati kérelmét, amely ellentétes a perben tett eddigi nyilatkozataikkal és a felülvizsgálati kérelemben kifejtett jogi álláspontjukkal is. A felülvizsgálati kérelem nem tekinthető határozottnak sem, mivel nem jelöli meg (tévesen jelöli meg) a felülvizsgálat terjedelmét (Kúria Pfv.20.532/2020/2., közzétéve: BH 2020.328.)

[31] Előadta, hogy az alperesek a felülvizsgálati kérelmükben a történeti tényállás előadása körében két tényt emeltek ki: azt, hogy az ingatlanban akváriumok voltak találhatóak, és hogy ő 2016. június 11-én „elhagyta” az ingatlant. Az ingatlanban található akváriumok azonban bárkinek a tulajdonában állhattak, hiszen az ő családjának a tulajdonában is volt akvárium (K.R. tanúvallomása). Az ingatlan „elhagyása” pedig nem jelenti azt, hogy az ingatlan birtokával felhagyott volna, ezt a szándékát kívánta volna kifejezésre juttatni. Az alperesek maguk adták elő, hogy az ingatlan zárjait lecserélték, az ingatlant teljeskörűen a birtokukba vették, ami azt is jelenti, hogy nem tették lehetővé számára az oda történő bejutást.

[32] Az ingatlan birtoka átruházásával összefüggésben arra hivatkozott, hogy nem róható a terhére az, ha az alperesek tévedtek vagy mulasztottak a veje képviseleti joga terjedelmét illetően. Az alperesek a szerződésben vállalták az ingatlan kiürítését, 2016. júniusáig azonban sem szóban, sem írásban nem kommunikáltak vele. A veje a tulajdonszerzés során teljesítési segédként járt el, egyéb jogosultsággal, kötelezettséggel nem rendelkezett. Ezt az előadását támasztja alá az alperesek által 2019. november 22-én csatolt, 2016. március 31-én keltezett birtokbaadásról szóló jegyzőkönyv is, amelyben szó sem esik a közös birtoklásról. Ezt a jegyzőkönyvet az alperesek terhére kell értékelni, az ő előadásukat, szavahihetőségüket cáfolja.

[33] Vitatta azt az alperesi hivatkozást, amely szerint az adásvételi szerződést a felek szóban módosították, és azt a felülvizsgálati eljárásban egyébként is meg nem engedett tényállás-változtatásnak tartotta. Állította, hogy az alperesek nem jelölték meg és nem igazoltak érvényes jogcímet a birtoklásukra. A közös birtoklás egyébként ellentétes a szerződés birtokátruházásra vonatkozó kikötésével és a birtokbaadási jegyzőkönyv tartalmával is. Az ő korábbi jogi képviselőjének az alperesek korábbi jogi képviselője számára 2016. augusztus 16-án írt, illetve az alperesek korábbi jogi képviselője részéről 2016. július 16-án a neki írt levele is a kizárólagos birtokbaadás megtörténtét igazolja.

[34] Tagadta, hogy szóbeli nyilatkozatával visszaadta volna az ingatlan birtokát az alpereseknek.

[35] Álláspontja szerint a felülvizsgálati kérelem ténylegesen nem jelöl meg az ügy érdemére kiható anyagi vagy eljárási jogszabálysértést, a bizonyítékok okszerű mérlegelése viszont felülvizsgálati kérelemmel nem támadható (BH 2005.239, BH 1998.401.) Az

alperesek által késedelmesen (az elsőfokú eljárásban a 21. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldalának 5. bekezdésében rögzítetten) előterjesztett bizonyítási indítvány és a bizonyítatlanság jogszerű következményének levonása nem szolgálhat alapot a felülvizsgálati kérelem teljesítésére.

[36] Vitatta, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 279. § (1) és 263. § (1) bekezdését sértve értékelte a perbeli bizonyítékokat.

[37] A felperes a 2021. október 15-én személyesen előterjesztett, Pfv.9. sorszámú beadványában az eljárás megszüntetését kérte.

[38] Az alperesek ezt úgy értelmezték, hogy a felperes visszavonja a felülvizsgálati ellenkérelmét.

A Kúria döntése és jogi indokai

[39] A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

[40] Az alperesek felülvizsgálati kérelme nem érintette a másodfokú bíróság ítéletének az elsőfokú bíróság ítélete – az alperesek további birtoksértéstől való eltiltása iránti – keresetet elutasító rendelkezését.

[41] A Kúria előre bocsátja, hogy a felülvizsgálati eljárás nem a peres eljárás folytatása, hanem a jogerős ítélet elleni, annak a törvényben meghatározott okokra hivatkozással lehetővé tett, szigorú eljárási szabályok között lefolytatandó rendkívüli felülvizsgálata, amelynek a célja a jogerős ítélet esetleges jogszabálysértésének a kiküszöbölése. A felülvizsgálati eljárásban – különösen, ha az az alperesek kérelmére indult – ezért a felperes már nem „ura a pernek” abban a tekintetben, hogy a Kúriához 9. sorszám alatt benyújtott beadványában bejelentett, a keresettől való elállása alapján már nincs helye az eljárás megszüntetésének. Ez a felperesi nyilatkozat még ha a felülvizsgálati ellenkérelem visszavonásának lenne is tekinthető – miként azt az alperesek állítják –, nem jelenti azt, hogy önmagában a felperesi ellenkérelem hiánya miatt teljesíthető lenne a felülvizsgálati kérelem.

[42] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet megfelelően határozottnak találta, abból meg tudta állapítani, hogy az alperesek a jogerős ítélet megváltoztatását milyen okból és mennyiben kérik, így azt érdemben el tudta bírálni.

[43] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 406. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között, a megjelölt jogszabálysértések tekintetében vizsgálta felül. Eredményes felülvizsgálat alapja olyan anyagi jogi, vagy eljárási szabálysértés lehet, amely kihatott az ügy érdemi elbírálására.

[44] A jogerős ítélet csak olyan kérdésben támadható felülvizsgálattal, amelyik az első- és a másodfokú eljárásban is felmerült, olyan kérdéssel kapcsolatban, amellyel a korábban eljáró bíróságok erre történt hivatkozás hiányában nem foglalkoztak, kizárt az eljáró bíróságok jogszabálysértése (EBH 2002.653.). A Kúria ezért érdemben nem vizsgálta az alpereseknek a perbeli adásvételi szerződés 2016. június 11-én, szóban történt módosítására történt hivatkozását, mivel ezt a felülvizsgálati kérelemben adták elő az első alkalommal.

[45] Az alperesek a felülvizsgálati kérelmükben lényegében a másodfokú bíróságnak az általuk megjelölt anyagi jogszabályok alkalmazásának alapjául szolgáló tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárás lefolytatása során elkövetett mulasztásaira mint eljárási szabálysértésre hivatkoztak, amely – a peradatok hiányos, illetve téves mérlegelése, értékelése eredményeként – álláspontjuk szerint azt eredményezte, hogy a jogerős döntés jogszabályba ütközik.

[46] A bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés azonban a felülvizsgálati eljárásban általában nem vizsgálható (BH 1994.195.), a megállapított tényállással kapcsolatban jogszabálysértés csak akkor állapítható meg, ha az iratellenes, vagy okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmaz (BH 1994.622.). A felülvizsgálati kérelem alapját kizárólag a jogerős ítéletbe foglalt, kirívóan okszerűtlen bírói mérlegelés képezheti (KGD 2002.26.), a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére nincs lehetőség (BH 2003.509.).

[47] Mivel a per adatai alapján azt nem lehetett megállapítani, hogy a rendelkezésre állt bizonyítékokból, nyilatkozatokból a jogerős ítélet szerinti következtetés nem volt levonható, vagy, hogy a másodfokú bíróság okszerűtlenül mérlegelt, ezért a Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálattal támadott részében a Pp. 424. § (1) bekezdése szerint hatályában fenntartotta, mert az a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem volt jogszabálysértő.

Záró rész

[48] A felülvizsgálati kérelem eredménytelensége folytán az alperesek a felülvizsgálati eljárással felmerült költségeik megtérítésére nem tarthatnak igényt, az az ő terhükön marad a Pp. 83. § (5) bekezdése szerint. A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján pedig a Kúria őket kötelezte a felperes jogi képviselőjével felmerült, ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási

költsége megfizetésére. Ennek összegét a felperes a felülvizsgálati ellenkérelemmel együtt előterjesztett költségjegyzéken 200.000 forintban számította fel, 40.000 forint/óra munkadíjjal, 5 órai tevékenységet megjelölve, azt azonban nem igazolta, hogy a megbízási szerződésben a megjelölt összegű óradíjban állapodtak meg. Az elsőfokú eljárásban 2020. február 28-án F/5 szám alatt csatolt kivonatos megbízási szerződés – mint ahogyan azt a jogerős ítélet is tartalmazza a [32] bekezdésében – erre nem volt alkalmas, mivel nem volt megállapítható, hogy a jelen perre vonatkozott megállapodás. A Kúria ezért a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései alkalmazásával a felszámított 5 munkaóra alapján, az 5 x 6000 forint 50 %-ában, azaz 15.000 forintban állapította meg a felperes jogi képviselőjének ügyvédi munkadíját, amelynek a megfizetésére egyetemlegesen kötelezte a pervesztes alpereseket. Annak nem lehetett jelentőséget tulajdonítani, hogy utóbb, a felülvizsgálati ellenkérelem előterjesztését követően a felperes jogi képviselőjének képviseleti joga megszűnt, mert a felszámított költség ezt megelőzően merült fel.

[49] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

Budapest, 2021. november 29.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Cogoiné dr. Boros Ágnes s.k. előadó bíró,
Dr. Árok Krisztián s.k. bíró